

KITÜNTETETT AUGUSZTUS 20. ALKALMÁBÓL

NEUWIRTH ANNAMÁRIA

a Néptáncosok Szakmai Házának vezetője,
Népművelésért Díj

Neuwirth Annamária: Éppen 35 éve kezdtem el táncolni egy debreceni úttörő csoportban, azután szinte törvényszerű volt, hogy a Debreceni Népi Együttesben folytattam. Ott dr. Béres András volt a mesterem, aki nagy hatással volt rám szakmailag és emberileg. Külön tanított és taníttatott, 1969-től már önállóan vezettem csoportot és az együttes asszisztense voltam. Kémia-fizika szakot végeztem a Kossuth Lajos Tudományegyetemen, ezzel párhuzamosan végeztem a felsőfokú néptáncoktatói tanfolyamot. Egyre többet vettem részt szakmai programokon, megismertem sok együttest. Legjobban a Biharit tetstett - nem utolsósorban azért, mert Foltin Jolánnal együtt jártam az oktatói tanfolyamra. Kapcsolatom a Biharival úgy kezdődött, hogy Novák Ferenc hívott, legyek az asszisztense a szegedi néptáncfesztiválon. A Dóm téri dolgok elég jól sikerültek, rábeszéltek, hogy dolgozzak állandóan a Bihariban.

Debrecenben tanári állás ügysem volt, följöttem hát Budapestre. 1975 őszén az volt a feladatomban, hogy az utánpótlást beindítsam. Eleinte nehezen ment, ma viszont már 250 gyerek van a Biharit Néptánciskolában, akik fiatal tanárok vezetésével táncolnak és tanulnak. Novák Ferenc először Foltin Jolánnak adta át a stafétabotot, ma pedig én vagyok a Biharit együttes művészeti vezetője. Joli a mai napig is aktívan közreműködik, Feri pedig tanácsaival segíti a munkát. Az időm kisebbik részét töltöm a próbaterebben, sokkal több megy el szervezésre, menedzselésre. Egyesületként működünk, az anyagi háttérrel is meg kell teremteni. Amikor éppen nem pályázatot írok, akkor a fellépések zavartalanágára, a legapróbb ruha- és felszerelési dolgokra ügyelek. Élénk közösségi élet van az együttesben, a régi tagok is rendszeresen visszajárnak. Évente kétszer tartunk Biharit-napot, akkor az alapító tagoktól a mai táncosokig, zenészekről pártoló tagokig mindenki együtt van.

Jó látni ilyenkor az együttesben felnevelkedett nemzedékeket. Sokunk munkája van abban, hogy ez így kialakult.

Az életem másik meghatározó része a Szakmai Ház. Amikor 1981-ben megalakult a néptáncosok Szakmai Háza, Stoller Antal hívott ide, és én szívesen jöttem. Az ő kiválása óta vezetem a házat, itt a pedagógus-szívemnek kedves munkákat végezhetek. Először a gyerekeim kispesti iskolájában kezdtem néptáncot tanítani, azóta egyre tudatosabb az oktatással, az iskolákkal való kapcsolat. Még szó sem volt a NAT-ról, amikor egy team-mel módszertani kiadványt állítottunk össze „Játék és tánc az iskolában” címmel. Örülök, hogy a téma beépült az oktatásba, sokan keresnek meg, hogy pedagógusokat készítsék fel, és ezt nagyon szívesen teszem.

Fontos dolog még a Mesterségek Ünnepe nyári rendezvény-sorozata. A több mint tíz év alatt - az első néhány kivételével - a táncos programot mindig én szerveztem. Legnagyobb örömöm az, hogy a rendezvény központi része, az arató-ünnep egyre jobban sikerül. Szereti a közönség, sokan igénylik, hogy az augusztus 20-i megszentelt kenyérből és botból a Szentháromság téren kapjanak. Éppen ezért jó lenne, ha nem kéne minden évben újra megküzdeni a helyszínről, hanem a saját munkánkra koncentrálhatnánk.

Hiszen ez a rendezvény nemcsak a sok száz népi iparművész, kézműves, magyar és külföldi táncos ünnepe, hanem tízezreket vonz, évről évre többen kíváncsiak az élő népi kultúrára.

Hogy mindezekre honnan van energiám? Családi örökség is, édesanyám erejéből máig feltöltődöm. Szeretem a munkát, mindig tanár akartam lenni, és végülis az a sokféle dolog, amit csinállok, igazi, összetett pedagógus feladat. A család, a barátok, kollegáim és tanítványaim pedig olyan szeretettel vesznek körül, ami újabb energiákat ad.

Az interjút készítette: Hámory Gabriella

